

Eén hoeraatje voor de milieu-society

Het zal zelfs voor een hardnekkige historische speurder vrijwel onbegonnen werk zijn om te achterhalen, wie de schepper van Moederdag of Vaderdag is geweest, maar aan wie wij de Wereldmilieudag te danken hebben, dat weten wij: mevrouw E. J. Bleekrode-Leons. Haar beroep is huisvrouw, zegt zij met iets glimmends. Een kleine donkere vrouw, met nerveuze ogen achter brillenglazen, in rode bloemetjesjurk.

Het is de ochtend van 5 juni, en de Wereldmilieudag is al feestelijk begonnen, want minister Irene Vorrink heeft in het zonnetje tussen de milieukraampjes op de Korte Voorhout, Den Haag, officieel de dagopening verricht, onder het uitspreken van een ernstig woord. En we moesten ons zelf vooral geen zand in de ogen strooien door te denken, dat het met het milieu wel goed zal komen, als we de Wereldpropiesraapdag, zei de minister.

Maar nu is de handeling verplaatst naar het keurige Hotel des Indes. In een van de vorige eeuwse zaaltjes met Louis Quinze om op te zitten, wandhoge spiegels in gouden lijsten, zware tapijten en bruinig damast op de muur wacht mevrouw Bleekrode-Leons op de minister en op Louis le Roy, die haar het eerste exemplaar van zijn onbespoten boekwerk over de wilde tuinen en over de mens, die zover van de natuur is afgeraakt, zal overhandigen.

„Ik ben begonnen met de Stichting Agglomeratiemilieu Den Haag”, zegt mevrouw Bleekrode, „maar ik wilde al heel lang een Wereldmilieudag organiseren. Dat is nu dus gelukt, hè.”

’t Is een inkeurig programma. Om tien uur, na de opening van de dag laten kinderen ballonnen op.

„Gedurende de hele dag kunnen kinderen een ballon oplaten, doch dan moeten ze eerst een pakkende MILIEU LEUS bedenken en inleveren bij het Comité Milieu Dag, het CMD, dat hiervoor formuliertjes ter beschikking stelt. Aan de ballonnen zit een label waarop de MILIEU LEUS geschreven kan worden. Vlinders van ballonnen met lege label kunnen hierop zelf hun MILIEU LEUS schrijven en de ballonnen inleveren bij het Museum voor het Onderwijs, Hemsterhuisstraat 2, Den Haag. VOOR DE BESTE LEUZEN ZIJN PRIJZEN BESCHIKBAAR. Om half elf krijgen minister Vorrink en burgemeester Marijnen van Den Haag de eerste boeken van Le Roy. De heer Le Roy zal dit gebeuren met een passend speechje begeleiden.

Tussen elf en twaalf uur treden een mannenkoor uit Finland en een jeugdkoor uit Noorwegen op. En om twee uur is het verzamelen geblazen voor het MILIEU GANZEBORD en de MILIEU POPPENKAST.

Voor de rest van de dag vallen nog de drumband van de padvindders, het Residentie Orkest en het muziekkorps van de politie te beluisteren en om kwart over negen ’s avonds doen de Majorettes met hun muziekkorps METRO een rondgang. Het programma besluit met: 22.00 uur zal deze unieke manifestatie besloten worden.

Louis le Roy komt het salonnetje binnen. Hij heeft zich in zeer donkerblauw pak gestoken en spreekt zijn ontevredenheid uit over het ballonnen oplaten. „Op een

milieudag. Dat is toch belachelijk. Een behoorlijke verontreiniging”.

In het wachtende gezelschap zijn er enkelen, die hun bevreemding over de verschijning van Le Roy uitspreken. Hij ziet er zo netjes uit. „Ik had hem me veel milieu-achtiger voorgesteld”. Daarmee blijkt, zoals nadere informatie leert, dat Le Roy, als hij zich aan zijn image had gehouden, minstens een manchester kostuum had moeten dragen.

En daar is dan de minister, omstuwde door een ingehouden vrolijk gezelschap beschaafde oudere heren en dames, de milieu-society. Mevrouw Bleekrode-Leons heeft het gerekruteerd uit een groot aantal organisaties, die al of niet iets met milieu-verontreiniging en de bestrijding daarvan te maken hebben, of menen, dat zij daarmee te maken hebben of hun belangen zo hebben geformuleerd, dat het lijkt, alsof zij ermee te maken hebben. Zo zijn de Nederlandse bloemisten vertegenwoordigd, de Dierenbescherming, de Stichting Dieren in Nood, de Openbare bibliotheek, het International Fund for Animal Welfare, en de Vereniging Kattenzorg.

door
Martin Ruyter

Als zij met haar opsomming bij de kattenverzorgers is gekomen, zegt mevrouw Bleekrode, onze bevreemding waarschijnlijk bespeurend: „Je moet ’t milieu natuurlijk wel in de meest uitgebreide zin zien”.

Zij gaat door: De Stichting Recreatie, Public Relations Land- en Tuinbouw, Instituut voor Natuurbeschermingseducatie en de Vereniging tot Bescherming van Voetgangers. Verder de Stichting Biologisch Dynamisch Geteelde Tuinbouwprodukten, de Vogelbescherming, de Kinderclub Help („Die doen aan propies rapen”), de Stichting Welzijn en Bevolkingsgroei, de ambassades van Oostenrijk, Zwitserland, Amerika, Engeland, Zweden en Bulgarije, de vereniging van Huisvrouwen.

Tenslotte: de Werkgroep Welvaartsresten. „Die doen heel leuke dingen”, zegt mevrouw Bleekrode. „Wat wij niet meer gebruiken, dat verkopen zij en ze sturen het geld naar de arme landen”. Een oudere heer vraagt haar nu: „Moet niemand zich met de minister bemoeien? Ze zit alleen”.



De minister van Volksgezondheid en Milieuhygiëne mevrouw Irene Vorrink zegt iets aardigs over de tekeningen, die milieubewuste kinderen hebben vervaardigd. De tekeningen hingen op wereldmilieudag in het kraampje van de Children's Environmental Art USA 1973.

„Ik kom er aan”, zegt mevrouw Bleekrode. Vraag aan Le Roy: „Hoeveel bomen zijn er nou omgehakt om dat boek van jou te kunnen drukken?”

Le Roy: „Ontzettend veel jongens, ontzettend veel. ’t Is allemaal milieu-verontreinigend. Alles wat je doet is milieu-verontreinigend”. De milieu-society groepeerde zich nu rondom het Franse bankje, waarop de minister zichtbaar ongelukkig tegen Le Roy zit aangeklemd. Ze nipt aan de sherry en speelt radeloos het toneelstuk „Minister onderhoudt zich geanimeerd met interessante landgenoot.” De heer en mevrouw Marijnen worden zo innig omarmd door de Louis XV-armzeteltjes, dat men mag vrezen, hen hier nooit meer uit op te zullen zien oprijzen. Maar nu spreekt de lange, in het donker gestoken uitgever Kluwer over zijn uitgeverij, die er — en dat is toch langzamerhand wel bekend — op uit is, de mens vrijer, ruimer, bewuster te maken, hem wakker te schudden en zich bewust

te maken van zijn milieu.

Op dat ogenblik valt ons de duivelse gedachte in, dat het „plannen” van deze eerste boek-aanbieding op de Wereldmilieudag van een briljant inzicht getuigt in de commerciële voordelen die de aanwezigheid van een minister kan bieden.

Een dialoog: „Ik heb gisteren brandnetelsoep gegeten. Weet je dat dat erreg erreg lekker is?” „Ik heb in Avenue dat stuk van Wina Born gelezen, waar al dat onkruid bij staat. Allemaal onkruidrecepten”.

„Brandnetelsoep is heel eenvoudig te bereiden. Maar je moet er wel om denken, vooral de topjes van de jonge bladeren te nemen. Die leg je vijf minuten in heet water, dan gaat de branderigheid er af”. Een dialoog: „In mijn grond zit een hele kerk. Die hebben ze in de oorlog weggebombardeerd en het puin is in mijn grond terecht gekomen. Ik heb drie weken op bed gelegen met pijn in mijn rug. Van

dat wegkruien van de puin. En nou lees je bij Le Roy, dat het juist goed is, puin in de grond. Dan krijg je kalk in de grond”. „Moet u mijn armen eens zien. Dat is van de brandnetels”.

Le Roy spreekt voor de vuist weg. Hij heeft ongeveer een vierkante meter vloer nodig, tijdens zijn korte voordracht zonder onderbreking van zijn linker- op zijn rechtervoet stappend, vooruit, achteruit, opzij en terug, een langzame wals. „’t Is geen boek”, zegt hij. ’t Is een bericht van een levend mens. ’t Zal wel worden afgedaan op de fouten. ’t Is niet wetenschappelijk. Ik ben niet wetenschappelijk en daar ben ik blij om”. Op de Korte Voorhout staan de zestig kraampjes, die door de voorhoede van verontrusten over het milieu worden beheerd. De teksten van de leuzen zijn vaak met ontroerende onhandigheid op de lappen laken geschilderd. Zoals: „Emmaus behoudt het hout van duizenden bomen.

Waddenzee bedreigd gebied. Stop fluoridering. Eis zuiver drinkwater. Huisvrouw let op uw saeck. Terug naar de zachte zeep.

En een journalist zegt: „Ze hebben me gewaarschuwd, dat ik het woord milieu niet meer in de krant mag zetten”.

De Stichting Dier in Nood komt op voor de ethische rechten van het dier (Een goed gezond leven, daglicht en frisse lucht) en Kattenzorg vermaant in kapitale letter: 50 zwerkatten is veel. 500 zwerkatten is erg. 5000 zwerkatten zijn een milieubederver.

En verder noteren wij de aanwezigheid van de Stichting Amivedi, hulpdienst voor dieren en de Vereniging tot bescherming van Paarden en de Dierenbescherming en de vereniging tegen vivisectie op dieren. Ook de firma Lamatex heeft een kraam bezet, waar zij namaakbont van nylon verkoopt. Bontmantels voor dierenvrienden: „Er is geen dier voor gestorven”.

En we ruiken en proeven van de onbespoten bloemkooltjes en tomaten en worteltjes van de biologisch dynamische tuinlieden en keuren de gewassen van het Reformhuis Natura.

’t Is een fijne zonnige milieuwereidmiddag en wij krijgen een kaasje van de kaasmisjes, die ook een eigen kraampje beheren.

In de kraam van de Vereniging Milieudefensie hangt de leus: Leve de wereld.